

Jak jsme mohli přežít bez mobilu

POVÍDKY ke kávě

III.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

Jak jsme mohli přežít bez mobilu

POVÍDKY
ke kávě

III.

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2017
cover © Kameel Machart, 2017
ISBN: 978-80-87938-58-4

..... úvod

I v této knížce najdete obyčejné příběhy, tak jak je život přináší. Mnozí z vás se poznávajíte, někteří nevěřicně kroutíte hlavami, co všechno se může stát a mnozí si říkáte – to je jako u nás...

Tak díky všem, že to čtete a moc si toho vážím.

Hana Hrabáková

Karlín

V předvánočním čase jezdíme s kamarádkou Helou za kulturou. Jednou mě pozvala do divadla v Karlíně, tentokrát byl vypravený celý autobus, mám prý čekat na zastávce U Koně.

Hm, do Karlína to chce něco důstojnějšího, svátečnějšího, řekla jsem si a zase zjistila, že nemám co na sebe. Nakonec jsem to přece jen vyřešila.

Na zastávce U Koně jsem se na jehlách třpytila už na dálku a pomalu jsem se přidala ke známým učitelkám, které ale měly na sobě povětšinou kalhoty a polobotky a povídaly si něco o Hybernii.

„To já asi jedu s jiným zájezdem, my s Helou totiž jedeme do Karlína,“ sdělila jsem jim, netušíc, že všechno bude nakonec jinak.

„No, to nevím...“ řekla jedna známá, „...ale tenhle zájezd pořádá Hely dcera a jede se do Hybernie.“

To mě znejistilo.

Přijel autobus plný učitelek a Hely dcera nás přepočítávala a vítala. Jen jsem se stačila zeptat:

„Kam že to vlastně jedeme?“

„Do Hybernie.“

„No, tedy...“ začala jsem koktat. „My s Helou jsme se vypravily do Karlína,“ vyprskla jsem smíchy.

„No, to je celá naše máma,“ podotkla dcera a půl autobusu se rozesmálo. Druhá půlka učitelek se nesmála jen proto, že už je nahluchlá.

Divadlo Hybernie je takové lepší kino, všichni tam byli normálně oblečení, jen Hela a já jsme se už zdálky leskly, třpytily a házely prasátka na všechny strany.

Ale becherovku tam mají stejně dobrou jako v Karlíně!

..... Hybernie

Pár dnů nato jsem dostala od jednoho tatky ve školce tři lístky na Mary Poppins, opět do Hybernie. Pozvala jsem na oplátku já Helu a jako řidiče jsme přizvaly Janu, ostřílenou motoristku, která se vyzná.

Sice jsme si v automatu koupily tři parkovací lístky místo lístků do metra, ale jinak dobrý.

Představení se nám moc líbilo a becherovka o přestávce taky měla správnou teplotu.

Cestou metrem zpět nás Hela opět bavila svými historkami, prostořeká Jana všechno komentovala slovy: „No nekecej!“, používala i šťavnatější výrazy, a tak jsme si brzy získaly pozornost celého vagónu.

Přistoupila k nám starší dáma, ve které jsem ihned poznala svou chemikářku z gymnasia, a moc se bavila. Závěrem povídá: „Ve které restauraci jste si, holčičky, tak užívaly?“

„Paní, profesorko, my jsme nebyly »pařit«, my jsme byly za kulturou. V Hybernii,“ odpověděla jsem způsobně.

„Ale jděte? A na čem jste byly?“ vyzvíдалa.

Chtěla jsem jí odpovědět, ale najednou - tma. Prázdné. Nic. Okno. Nemohla jsem si vůbec vzpomenout. Obrátila jsem se tedy na Helu:

„Helenko, na čem jsme to byly?“

A Hela se divila: „Kde?“

„No před chvílí, v divadle. Já mám úplný okno!“ Název díla mi ne a ne naskočit.

„Hela se zarazila uprostřed své další historky a povídá: „Já už ani nevím, že jsme byly v nějakém divadle...“

To už se smál celý vagón a prostořeká Jana to dorazila slovy:

„Vy stařeny, s váma zase někdy někam pojedou...!“

..... Čtyři stěny

Čtyři stěny věznice jen má...

Těmito dvěma slovy začíná jedna nádherná písnička, kterou často hrajeme u táboráků. I já jsem se dostala mezi čtyři stěny. Byly bílé, nemocniční.

Jednoho pátečního odpoledne mě zradila levá noha a mrcha začala šíleně bolet. Z práce jsem už belhala, každou chvíli odpočívala a druhý den jsem se nepostavila vůbec. Na pohotovosti mně píchli injekci, ale žádná velká úleva se nekonala.

V pondělí ráno, po přetrpěném víkendu, jsem se nechala dobrovolně odvézt manželem do nemocnice. Když na mě konečně přišla řada, připlazila jsem se do ordinace celá zkroucená, zpocená, bolestí vybledlá a hlavně nenamalovaná, tudíž s dost odstrašujícím vzhledem.

Mladý pan doktor po mně šlehl očkem a řekl: „Vyskočte si na lůžko.“

Na lůžko jsem se drápala asi pomalu, nervózní doktůrek kroutil hlavou a pravděpodobně si myslel, že přišla nějaká

uhekaná stará teta, sice (možná) částečně zdevastovaná, ale hlavně simulující. Fakt, bylo mi zle. Když jsme vyplňovali dotazník, pan doktor mluvil docela potichu, já jsem mu nerozuměla, domýšlela jsem se, co po mně chce... a občas jsem chtěla zopakovat otázku.

„...asi je i hluchá,“ zaslechla jsem sestru.

„Nejsem hluchá!“, ozvala jsem se. „Pan doktor mluví potichu a drmolí...“, obhajovala jsem se z posledních sil.

„...drmolí, drmolí...“ opakoval po mně a najednou se ke mně obrátil: „Nejste vy učitelka?“

A když jsem pyšně přikývla, vtipně dodal: „No, tak ty jsou nejhorší!“

Tím jsme prolomili ledy a hned jsme k sobě byli vstřícnější. Tedy, já byla vstřícná od začátku. Mladíček mě začal vyšetřovat a hezky jsme si při tom popovídali. Nakonec zjistil, že nebolí noha, ale že jsou to záda. Přesněji řečeno, vyhřezlá plotýnka.

„Sestři, máte volnou jedenáctku?“ tázal se doktůrek do telefonu. „Mám tady jednu pacientku a posílám vám ji nahoru.“

Než jsem se dostala na jedenáctku, strávila jsem zbytek dne na JIPce, kde mě napíchali vším možným a mně se na chvíli ulevilo.

Jedenáctka byl úžasný pokojík, taková garsonka se sociálkou, televizí a postelí uprostřed. Ležela jsem napíchnutá na ulevující dobrůtky, tupě zírala do těch čtyř stěn a pomalu se propadala do snů...

Děvčata, odhrňte peřiny!

Prvně jsem se do nemocnice dostala v době mých studií na gymplu, a to se slepákem. Bylo to před maturitou a já jsem se při rekonvalescenci po operaci pilně biflovala otázky. Asi to tak mělo být, protože v období svatého týdne, který je vymezen na usilovné, poctivé učení, jsme se s kámoškou Marikou a s otázkami přesunuly do Popovic k rybníku, kde se nám to ovšem trochu zvrtilo a nenaučily jsme se už vůbec nic.

Hned první den se totiž kousek od nás uvelebili dva statní jinoši a my měly na vybranou: užít si svaťák jak se patří a se vším všudy, nebo ho strávit biflováním, jak by se patřilo...

No, dopadlo to tak, že jsme jezdili s těmi chlapci v jejich emběčku po českých luzích i hájích a na sešit s otázkami a vypracovanými odpověďmi pomalu dosedal prach...

Další pobyt v nemocnici mě zastihl po třicítce. Vysoké horečky a bolesti mě uvěznily na dlouhou dobu na gynekologické oddělení, kam jsem ale po diagnostické stránce nepatřila. Magnetická resonance tehdy byla v nedohlednu,